

[Bertel Dahlggaard.]

Hertil må jeg måske føje, at jeg synes ikke, det ærede medlem har ret til at bebrejde mig, at jeg foretager en sammenligning af, hvorledes det ærede medlems plan og vor plan vil virke i relation til arbejdere og tjenestemænd. Vi kan, for at tage et eksempel, sige, at pristallet vil gå op med 12 points til juli. Jeg ved ikke, hvor stort et dyrtidstillæg det vil betyde, men skal vi sige, det bliver omkring 225 kr., der efter det ærede medlems plan vil blive udbetalt. Derefter vil der imidlertid blive opkrævet en omsætningsafgift, der formentlig vil komme til at udgøre mellem 250 og 300 kr., medens vort forslag går ud på, at dette dyrtidstillæg skal opspares til senere udbetaling.

Når man ved, at alle må yde bidrag, for at økonomien kan blive rettet op til gavn for landet, så tror jeg ikke, der er ret mange sundt tænkende arbejdere og ingen, der tænker udover det allersnævreste, der ikke vil foretrække at lide det afsavn, at udbetalingen af dyrtidstillægget opsættes, til tiderne igen bærer opad. Hvis man tænker sig en smule om, vil man da ikke hellere midlertidigt opspare beløbet end blot få det udbetalt for så igen at betale det i en omsætningskat?

Jeg tror, man tager fejl, når man regner med en så stor uvilje overfor den tanke. Den almindelige danske arbejder ved godt, at det er en ganske sund tanke, at der sættes en spareskilling til side. Jeg ved nok, det er svært for små indtægter at lægge til side, men jeg ved også, at der ikke desto mindre er tusinder, der gør det; det er iøvrigt i høj grad dem, der er med til at bære landet.

Jeg forstår nu, at en meget væsentlig anke fra det ærede medlems side imod vort forslag er, at det ikke er teknisk gennemførligt. Nej, jeg erindrer, at der i sin tid, da vi skulle gennemføre ferieloven, også var nogle, der mente, at den ikke var teknisk gennemførlig uden en forfærdende administration, men ferieloven gennemførtes, og der er ingen, der nu tænker på, at det skulle være en umulig opgave; mærkesystemet løste i det store og hele problemet.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen kunne ikke forstå, at vi, når vi alle var enige om, at landets stilling krævede, at der skulle holdes igen på forbruget, da kunne modsætte os at gennemføre prisforhøjelse gennem en almindelig omsætningsafgift. Jeg kan ikke forstå, at det ærede medlem ikke kan gå ind på den tankegang. Når man skal holde igen på for-

bruget, kan man gøre det på to måder: man kan forhøje priserne, d. v. s. at udbudet af varer finder sted til højere priser og derigennem er medvirkende til at forhøje prisniveauet her i landet. Det kan også ske ad anden vej, ved at føre en politik, der formindsker efterspørgslen, og det tror vi er det sundeste. Vi tror netop, at det, det i Danmarks nuværende situation kommer an på, er ikke at komme for højt op med prisniveauet.

Det ærede medlem spurgte mig tilsidst, om jeg mente, de foreliggende forslag var tilstrækkelige til at rette situationen op. Nej, men disse forslag må selvfølgelig ses i sammenhæng med de forslag, som jeg — efter de forhandlinger der tidligere har været ført — går ud fra det er tanken at gennemføre administrativt i henhold til den be myndigelse, regeringen får. Jeg skal i denne forbindelse nævne importregulering, fragtnedsættelse, avancebegrænsning o.s.v.

Til slut bliver jeg nødt til at sige et enkelt ord til det ærede medlem hr. Viggo Starcke, fordi han bragte den krønike til torvs, at det radikale venstre havde indladt sig i forhandling med de andre partier om gennemførelse af omsætningsafgiften. Det er simpelthen usandhed. På ethvert tidspunkt under disse forhandlinger har vi afvist den af socialdemokratiet foreslåede almindelige omsætningsafgift, men det er rigtigt, at vi forblev i mødelokalet ovre i statsministeriet, da det ærede medlem rendte sin vej, og det tror jeg var ganske godt; jeg tror, det fik sin betydning.

Til det ærede medlems bemærkning om fri valutahandel, som han og hans parti altså virkelig anbefaler den danske befolkning, skal jeg kun sige, at intet menneske kan på sagligt grundlag benægte, at hvis der gennemføres fri valutahandel, d. v. s. at prisen på fremmed valuta fastsættes af tilbud og efterspørgsel, så vil den store efterspørgsel efter fremmed valuta få prisen på den til at stige, og når prisen på fremmed valuta stiger, er det ensbetydende med, at kronens værdi går ned, d. v. s. det er en yderligere devaluering, det ærede medlem og hans parti anbefaler. Det er udenfor al diskussion, og her nytter ingen jongleren med ordene eller forsøg på at dække en umulig tankegang.

Iøvrigt var det ærede medlems udtalelser jo kun en gentagelse af den tale, han har holdt her i tinget en snes gange før, den tale, der går ud på at sværte og mistænkeliggøre alt, hvad der er sket her i landet siden Estrups dage, og som er et forsøg på at slå politisk mønt af alle de vanskeligheder og